

Kaat Vrancken

Arthur en de tattoo van Wolf

Met tekeningen van Bert Dombrecht

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2017

Ander werk van Kaat Vrancken:

Wimperwensen, klavertjesvier (2002) Boekenwelp 2003

Het grote boek van Hannah (2004)

Cheffie is de baas (2004) Zilveren Griffel 2005, Boekenleeuw 2005

Cheffie bijt door (2006)

Beu (2010) Vlag & Wimpel van de Griffeljury 2011

30 000 woorden van Charlie (2011)

De neus van Arthur (2014)

www.queridokinderboeken.nl

www.kaatvrancken.com

www.kluivers.org

Copyright tekst © 2017 Kaat Vrancken

Copyright illustraties © 2017 Bert Dombrecht

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij.

Omslag Maarten Deckers

Vormgeving binnenwerk Studio Cursief, Irma Hornman

ISBN 978 90 451 2040 9 / NUR 282

Pikante okselgeur

Het is vakantie en Woefie is nu al twee maanden bij de familie Staartjes.

In de tuin graaft Arthur een kuil. Links van hem woelt Magalles de grond om en rechts graaft Woefie met zijn poten een kuiltje. Woefie is bijna een hond, want alles wat Magalles doet, doet hij na. Zelfs Arthur vergeet soms dat Woefie een kat is.

Verder weg, op het terras, zitten oma Staartjes en mam zachtjes te praten.

‘Pak het,’ zegt Arthur tegen Woefie. Hij gooit een rood balletje in de kuil. Woefie kijkt eerst naar het balletje, dan naar Magalles.

‘Vooruit, Woefie, pak het.’ Maar Woefie blijft zitten. Arthur wijst naar de kuil. ‘Magalles, pak het balletje.’ Magalles duikt de kuil in, pakt het balletje in zijn bek en laat het in Arthurs hand vallen.

‘Goed, zo,’ zegt Arthur. ‘Nu jij, Woefie?’

Plotseling praten mam en oma Staartjes wat luider. Arthur begrijpt alles wat ze zeggen. A-l-l-e-s. Hij is een kluiver die heel goed hoort én ruikt. Veel beter dan de meeste kluivers. Hij traint dan ook elke dag met de geurpotten.

‘Boris is een vogel voor de kat,’ zegt oma Staartjes. ‘Als hij in gevaar is moeten we hem waarschuwen.’

Boris? Dat is Arthurs vader. Arthur spitst zijn oren.

‘Maar je weet niet eens waar hij is,’ zegt mam.

‘Bovendien ken je de regels. We mogen geen contact met hem zoeken.’

Arthur krabt zich achter zijn linkeroor. Is zijn vader in gevaar?

‘En toch wil ik hem waarschuwen,’ gromt oma Staartjes.

‘Dat doe je níét.’

‘Wat zeg je?’

‘Je hebt me goed gehoord, oma. Je brengt niet alleen jezelf in gevaar maar ook ons. Alle kluivers.’

‘Flauwe kattenkul.’

‘En ik heb geen zin om wéér te verhuizen.’

‘Het gaat wel om mijn zoon.’

Arthurs oren trillen.

‘Oma, Boris zou niet willen dat je hem gaat zoeken. Hij is niet voor niets ondergedoken.’

Mams haar piekt omhoog.

‘Beloof het mij: je spreekt er met niemand over,’ fluistert ze. ‘Arthur hoeft het ook niet te weten.’

‘Wat hoef ik niet te weten?’

Arthur staat bij de tuintafel.

‘Arthur?’ Mam kijkt hem met grote ogen aan. ‘Waar kom jij vandaan?’

Arthur pakt Woefie, die zich spinnend tegen zijn benen wrijft.

‘Wat is er met mijn vader?’ vraagt Arthur.

Even is het stil.

‘Ach, ik kom het wel te weten,’ zegt hij. ‘Oma Staartjes vertelt het mij toch.’

Mams ogen worden spleetjes. Oma Staartjes trekt haar schouders op. Mam zucht.

‘Een groep kluivers is op zoek naar je vader,’ zegt ze.

‘Waarom?’

‘Die kluivers haten mensen. Ze willen niet met hen samenleven. Jouw vader wil dat wel. Daarom willen ze hem... eh... ze willen hem het zwijgen opleggen.’

‘Weten ze dan waar hij is?’ vraagt Arthur.

Oma Staartjes schudt haar hoofd.

‘Nog niet. Ik wil hem zoeken en waarschuwen. Zo vlug mogelijk. Vóór die andere kluivers hem vinden.’

‘Dan ga ik mee!’ zegt Arthur.

Mam slaat met haar vlakke hand op tafel.

‘Geen denken aan. Ik verbied het jullie.’

Met een ruk staat ze op. Haar stoel valt om.

‘Zij denkt dat ze de baas is,’ fluistert oma Staartjes tegen Arthur. ‘Maar ik ben de oudste en Boris is mijn zoon.’

‘En míjn vader,’ zegt Arthur. Een warm wolkje stijgt in hem op. Hij herkent het uit de periode dat zijn vader vaak langskwam.

Met veel kabaal rent Gina de tuin in en botst tegen mam op.

‘Hij komt en ik hááááát hem.’

‘Je vader?’ vraagt mam.

Gina heeft een andere vader dan Arthur. En Trixie heeft weer een andere vader. En Bruno nog een andere. Dat gaat zo bij kluivers: kinderen wonen bij hun moeder en ze

hebben elk een andere vader. En die vaders trekken rond, ze wonen nooit bij hun kinderen. Ze komen alleen maar op bezoek. De ene wat vaker dan de andere.

‘Hij is onderweg,’ zegt Gina. ‘Ik ga geen tocht met hem maken. Ik volg geen kluiversrituelen, ik wil een mens zijn. Kijk maar, ik hou zelfs van katten.’

Ze krauwt Woefie onder zijn kin. Gina die van katten houdt? Dat is nieuw, denkt Arthur.

‘Ik haat mijn vader, de straatkluiver.’

‘Let op je taal,’ zegt mam. ‘Hij blijft je vader.’

‘Hij kan me toch niet verplichten om mee te gaan!’

‘Ach kind,’ zegt oma Staartjes. ‘Stuur toch gewoon je kat.’

Gina kijkt naar Woefie.

‘Oma bedoelt het niet letterlijk,’ zegt mam vlug.

Gina’s krullen pieken alle kanten uit. Dat gebeurt altijd als ze boos is.

‘Zeg maar tegen hem dat ik niet thuis ben. Vanavond ga ik naar...’

‘Hallo, kluiversteefjes.’

Een grote kluiver met een volle, rosse baard komt de tuin in.

‘Wolf!’ zegt mam.

‘Ik dacht: ik probeer het tuinpoortje, zodat ik de teefjes kan verrassen.’

‘Let op je taal, Wolf,’ zegt mam.

Arthur zet Woefie vlug onder de tafel. Als Wolf een kat ziet, gaat hij erachter aan en zal hij hem verscheuren.

‘Aha, ik zie ook nog een jonge kluiver. Knappe kerel. Arthur, zeker?’

Arthur knikt.

Eén keer per jaar komt Gina's vader langs. En hij ziet er altijd hetzelfde uit: lange, rosse haren, een baard, een wit T-shirt, jeans en zwarte laarzen. Maar deze keer is Wolf helemaal in het zwart. En er is nog iets nieuws: op Wolfs bovenarm, tussen al de rosse haartjes, zit een tattoo. Wat stelt die voor? Arthur kan het niet goed zien.

'Kom, dochterlief,' zegt Wolf. 'Laat me je geur opsnuiven.'

Wolf loopt met open armen op Gina af. Een pikante kluiversgeur walmt onder zijn oksels vandaan. Gina deinst terug.

'Pas op, ik heb mijn haar met lavendelolie ingewreven.'

Wolf trekt zijn neus op.

'Waarom doe je dat? Ik ben allergisch voor lavendel. Ik wil je échte geur ruiken. Je kluiversgeur.'

Gina gaat met haar handen in de zij voor Wolf staan.

'Ik háát de echte kluiversgeur.'

Wolf fronst zijn borstelige wenkbrauwen.

'Nou, nou, ik was vergeten dat mijn dochter zo'n grote bek kan opzetten.'

'Je hebt zelf een grote bek,' gromt Gina binnensmonds.

Gina durft. Ze haat alles wat haar aan kluivers doet denken, en zeker haar vader. Hij doet zo beestachtig. Maar Arthur, die vindt haar vader wel stoer.

'Gina,' zegt Wolf. 'Je hebt nu vakantie. Je hebt me beloofd dat we samen de tocht zouden maken. We vertrekken morgen.'

Gina knippert met haar ogen.

'Ik heb niks beloofd, ik ga niet mee!' Haar rosse krullen

dansen wild heen en weer. Haar wangen zijn vuurrood. Zo meteen ontploft ze nog.

‘Gina, stop ermee,’ zegt Wolf. ‘Ik word ziek van die lavendelgeur.’ Hij niest en niest. Mam geeft hem vlug een zakdoek. Die houdt hij voor zijn neus.

‘Wolf,’ zegt mam. ‘Gina heeft vakantiewerk en ze is die hele tocht allang vergeten.’

‘Vakantiewerk?’ blaft Wolf. ‘Dat is iets voor mensen. Als kluiver moet je speuren en rondtrekken. Zeker als je vakantie hebt.’ Hij snuit zijn neus en frommelt de zakdoek in zijn hand.

‘Wat doe je eigenlijk voor werk?’ vraagt hij.

Gina steekt haar kin vooruit en kijkt hem uitdagend aan.

‘Ik werk in een geurenwinkel. Ik verkoop er parfum, zeepjes, geurkaarsen, gedroogde lavendel...’

‘Bah! Walgelijk. Ik zou je bij je nekvel moeten pakken en door elkaar schudden.’

Met opgeheven hoofd loopt Gina naar haar vader en houdt een flesje onder zijn neus.

‘Ruik eens, pa. Witte orchideeën en vanille.’

‘Scheer je weg, ik moet kotsen,’ gromt Wolf. Hij grijpt het flesje en gooit het in de hoek. ‘Soms vraag ik me af of je wel mijn dochter bent.’ Hij draait zich naar mam. ‘Penny, je weet het toch zeker?’

Mam zucht.

‘Kijk naar de kleur van haar haar, Wolf. Dan weet je genoeg.’

Gina pakt een krul en draait die om haar wijsvinger. Wolf niest nog een keer.

‘Misschien moet ik je dwingen om mee te komen.’

Hoog tijd dat je leert hoe een echte kluiver leeft.'

Opeens steekt hij zijn neus in de lucht.

'Wat ruik ik nou? Een kat? Zit hier ergens een kat?'

Arthur schrikt. Voor hij iets kan doen, pakt Gina Woefie. Te laat om haar tegen te houden.

'Kijk, pa,' zegt ze. 'Dit is mijn nieuwe huisdier. Een snoezige kater. Wil je hem aaien?'

Wolf beweegt niet. Met open mond staart hij naar Woefie. Hij begint te hijgen, zijn borstkas gaat op en neer. Zal hij Woefie uit haar armen rukken en verscheuren? Arthurs hele lijf trilt. Zo bang is hij.

'Genoeg, Gina!' roept mam. 'Ga naar binnen en pak Woefie mee.'

'Woefie?' vraagt Wolf. 'Zijn jullie helemaal gek geworden? Kluivers haten katten. Jullie verraden ons ras.'

Bij de deur draait Gina zich om.

'Knoop dit goed in je oren, pa. Ik ben je dochter, maar wij verschillen als dag en nacht. Ik eet vegetarisch, jij vreet alleen rot vlees. Ik ben dol op mensen, jij haat ze. Vraag me nog eens mee als je naar de stad gaat. Dan ga ik lekker shoppen.' Stampend loopt ze naar binnen. Met een harde slag slaat ze de deur achter zich dicht.

'Rosse bosaap,' hoort Arthur haar nog zeggen.

'Da's geen kattenpis,' keft oma Staartjes.

Wolf kijkt naar de deur. De haartjes op zijn sproetige armen staan rechtop.

Plotseling komen de woorden uit Arthurs mond. Zomaar, hij kan ze niet tegenhouden.

'Ik wil wel mee.'

